

Moje soukromí!

Nekoukat, nešťourat!

Ahoj! Jmenuji se Andrea a je mi 16 let. Chodím na víceleté gymnázium v Olomouci. Jsem velmi tichá, ale i tak mám mnoho kamarádů z různých kroužků, které navštěvuji. Ve škole mám také pár kamarádek, ale bavím se raději s chlapci než s děvčaty. Oblíbenost ve škole se mi obloukem vyhla, ale mně to nevádí. Stačí mi kamarádi, které mám. Jen u jedné osoby mi to vadí... Ano, ano je to Radek. Není to žádný idol dívčích srdcí, ale mně se i tak moc líbí. Doposud jsem se ještě nezmínila, že mám svůj "tajný deník", o kterém nikdo jiný než já neví. Asi teď tušíte, co v tom deníku bude nepsáno, spíš o kom...

Tento příběh tedy začíná jako každý jiný...

Ráno vstanu, posnídám a přitom se dívám na svém mobilu na videa. Zatím nic neobvyklého. Po skončení posledního videa se jdu připravit do školy a odcházím. Nezapomenu si samozřejmě vzít svůj "tajný deník". V tuhle chvíli jsem ještě nevěděla, co se s ním a mým soukromím stane. Zpět ale k tomu deníku, tam si totiž nepíší jen domácí úkoly a narozeniny ostatních lidí. Píší si tam hlavně své příběhy o mně a o tom vyvoleném.

Dojdu do školy a posadím se do lavice, jak říkám: „Zatím je vše oukej.“ Tedy až do velké přestávky, když si jeden z mých spolužáků řekne, že mi deník vezme a hezky srozumitelně a nahlas z něj něco přečte před celou třídou. Stalo se to zrovna, když jsem přicházela do třídy a viděla, že můj deník drží v ruce a začíná číst jeden z příběhů. Martin, spolužák, který mi ho ukradl, je takový třídní šašek, takže mu to přijde legrační, ostatně jako většině třídy. Začal číst a v tu chvíli do třídy vešel i Radek a já věděla, že si u něj ani u nikoho jiného, ani neškrtnu. Celý zbytek dne jsem se samou hanbou na nikoho ani nepodívala. Jen Radek mě pořád sledoval pohledem. Totiž při "proslovu" jsme se na sebe dívali jako nevěsta s ženichem a u toho jsme se červenali.

Po obědě jsem šla do šatny a potom domů. Po cestě vidím Radka, jak mi jde naproti. Už z dálky vidím, že na mě volá. Přiběhl ke mně a poprosil mě o telefonní číslo. Samozřejmě jsem mu ho hned dala. Oba jsme se na sebe usmáli a šli jsme si vlastní cestou. Už jsem se těšila, že mi od něj přijde zpráva.

Jen co dojdu domů, už vidím, jak mi mobil bliká, že mám novou zprávu. Než jsem to samým štěstím pochopila, musela jsem ji přečíst nejmíň 3x. Psal tam, že hezky píšu příběhy a hlavně o něm. Chtěl mě pozvat do kina. Já jsem mu hned napsala, že půjdu ráda...

A tak dobře a špatně zároveň dopadla tato událost o vypuštění mých tajných informací do éteru. Nakonec děkuji Martinovi za to, co udělal... Ano, přiznávám, lidé se teď na mě dívají divně, ale i tak jsem za všechno moc vděčná.